

Durmuş Hocaoğlu

Sistemik Problemlerimize Dâir

Yeniçağ, “Analiz” ., 06 Ağustos 2007, Pazartesi., s.08
“Analiz” Sıra No: 553; 2007-068; Ağustos-03

YENİÇAĞ

Nihâyet milletimizin vekilleri Meclis’i teşrîf ettiler, rozetler takıldı, derken içtimâ icrâ edildi, DTP’liler MHP’liler ile el bile sıkıştılar – vâkıa bu arada Bay Türk’ün “terörist demem” dediği hâini vatanlar yine kan döktü, yine askerlerimizi şehid etti, ama olsun; nasıl olsa hepimiz aynı bahçenin farklı çiçekleriyiz -; yeminler de yapıldı. Artık sıra Hükûmet’in teşkiline geldi.

Hayırlı uğurlu olsun; olabilirse tabî.

Şimden gerû, en mühim gündem maddemiz hiç şüphesiz Cumhurbaşkanı’nın seçimi ve “özde-sözde” mes’elesini; bundan daha mühimi yok, usûlüne göre halledilebilirse üsütümüzden bir dağ kalkmış gibi rahatlayacağız, en azından şimdilik.

Ama acaba hakikaten öyle mi dersiniz?

★ ★ ★

Bana hiç de öyle gelmiyor; çünkü “sistemik problemlerimiz” büyüyor da büyüyor. Asıl olarak bir numaralı konu edinilmesi gereken özde mes’ele bu.

Arzedeyim, ne demek istiyorum “**sistemik problemlerimiz**” ile.

Türk ekonomisinin yabancı kontrolüne geçişi hızlanıyor ve öyle anlaşılıyor ki daha da hızlanacak. Yabancı yatırımcıların Türkiye’ye göstermiş oldukları alâka yeni ve dünya standartlarında kaliteye sâhip üretim te’sisleri yerine, mevcut te’sisleri satın almak şeklinde geliyor ve ülkemizin ekonomik kontrolünün ve hattâ ekonomik tapusunun el değiştirmesinden başka bir anlam ifâde etmeyen bu vaziyet karşısında birilerinin ayıkarak “dur” diyeceğine ve bu skandalın sona ereceğine dâir bir işâret de görünmüyor. Finans sektörümüzdeki yabancı payı kabûl edilebilir sınırları çoktan aşmış vaziyette ve bunun değışeceğine dâir de bir işâret görünmüyor; tam hızla devam. Bunların hepsi başlı başına birer tehlike; niçini gayet basit: Gelecekte herhangi bir hükûmetin kritik bir mevzûda ecnebîlerle ters düşen millî bir politika tâkip etmekte ısrarcı olması hâlinde – Ermeni Soykırımını sahtekârlığını tanımayı suratlarına çalmak gibi meselâ – bir gecede yurt dışına uçurulacak akıl almaz meblağlarla Türk ekonomisi tam grogi durumuna sokulabilir; Dolar’ın YTL karşısında bir veya birkaç gün içinde birkaç misli değer kazanması gibi bir şoka hangi güç dayanabilir? Kezâ, Türkiye uzunca bir müddetten beri, aşırı derecede yüksek fâiz ödeyerek sıcak para girişini sun’î bir şekilde devam ettiriyor ve bu da ekonominin ateşinin düşük olmasını sağlıyor; ancak, bunun sürdürülebilir olmadığını herkes biliyor, bir yerde patlayacağını da. Ve kezâlik, ihrâcat artıyor, ama ithâlât daha fazla artıyor ve bu da makas açıklığını tırmandırıyor; nereye kadar gider bu böyle? Türkiye ekonomik olarak birdenbire bir travma yaşayabilir

ve bu da muhtemelen eninde sonunda kapımızı çalacak; o zaman, etrafı ateş çemberiyle çevrili bir Türkiye'nin hâricî güçlere karşı ne kadar direnebileceğini sanıyoruz.

Dahası da var elbet de; Türkiye'nin Kuzey Irak'a asla gir(e)meyeceğini, girse bile bir gösteri olmaktan ileriye geçip radikal ve müstakarr bir çözüm getirmeyeceğini; Kuzey Irak'taki Kürt Otonom oluşumunu şu veya bu şekilde kabûl edeceğini ve sus payı olarak da, en fazla, Amerika'nın Kuzey Irak'ta PKK'ya karşı şov kabûlinden sahte bir harekât veya buna mümâsil bir jest(çik) yaparak ağızlara bir parmak bal çalacağını ve bizim de biraz mızıklanma ile bunu yutacağımızı tahmîn etmek mübâlağa sayılmamalıdır.

Ve başka bir “sistemik problemimiz”, **AB**: Büyük Kitle indinde eski câzibesini epeyce kaybetmiş görünmesine karşılık, yeni AKP hükûmetinin, AB üyeliği uğrunda aynı politikayı devam ettirmemesi için bir sebep göremiyorum. Joseph S. Nye'in tanımına göre, çok başarılı bir “yumuşak güç” olan AB [*Yumuşak Güç*., Çev.: Rayhan İnan Aydın., Elips Yay., Ekim 2005., s.79 v.d.v], Türkiye üzerindeki “yumuşak” baskısını, Sarkozy'nin cumhurbaşkanı olmasından sonra daha da arttıracak ve Türkiye'nin inhilâlini hızlandıracaktır. Burada, AKP'nin AB üyeliği – veya, mürüvvette endâze olmaz, ne verilerse – uğrunda göstermiş olduğu aculluk için gayri resmî olarak öne sürdüğü en temel gerekçenin “asker baskısından kurtulmak” olmasına mukabil, Asker'in de aynı hedefe kilitlenmiş olması fevkalâde ibretlik bir paradoks olarak ayrıca tahlil edilmesi gerekir.

★★★

“Sistemik problemlerimiz” burada bitti mi sanki; hayır, problemler değil sütun bitti. Daha neler var, çok şükür.

Ben aslında bu yazının başlığını “**Biraz Sabır Bayan Zana; Vakit Yaklaşıyor Sayılır**” diye koyup mâlûm mes'elemizi yazacaktım, yer kalmadı. Yine yazarız, mes'elemiz duruyor; ama en büyük mes'elemiz o da değil: Zihniyet!

Bu ülkenin zihniyetinde defolu bir durum var.

Asıl olarak bunun üzerine eğilmek istiyorum.

